
MOLIMO S CERKVIJO

NAMENI APOSTOLATA MOLITVE ZA LETO 2008

NAŠA MOLITEV 2008

NAMENI APOSTOLATA MOLITVE 2008

Izdalo: Narodno tajništvo Apostolata molitve Ljubljana, Vodnikova 279

Odgovarja: p. Lojze Bratina, DJ

Grafična priprava: Studio Luksuria d. o. o.

Opremila: Judita Mihelčič

Tisk: Tiskarna Formatisk d. o. o.

Ljubljana 2007

UVOD

Na prehodu v tretje tisočletje je sveti oče opozarjal na očitna znamenja krize civilizacije in kulture sveta, v katerem živimo. Oziral se je predvsem na tehnično najbolj razviti svet, ki pa mu vedno bolj grozijo očitna znamenja notranje praznine in pozabe na Boga. Na takšno krizo naj bi kristjani vedno bolj prepričljivo odgovarjali z zavestno opredelitvijo za kulturo ljubezni. V to smer je primerno vzeti tudi čudovito spodbudo, ki nam jo daje papež Benedikt XVI s svojim dokumentom *Deus caritas est* – Bog je ljubezen. Ta kultura ljubezni naj bi temeljila na osebi Gospoda Jezusa, ki ga sv. Janez poimenuje ljubezen. Zraščeni z njim naj bi s svojim načinom življenja izžarevali Njegovo delo odrešenja.

Skozi stoletja je bilo prav Kristusovo srce simbol kulture ljubezni. »Ko so prišli do Jezusa in videli, da je že mrtev, mu niso strli nog, ampak mu je eden izmed vojakov s sulico prebodel stran in takoj sta pritekli kri in voda.« (Jn 19,34) To dokončno dejanje Jezusovega trpljenja dokončno izrazi Jezusovo ljubezen do Očeta ter do vseh bratov in sester. Na trdosrčno, agresivno gesto človeškega srca Bog odgovarja tako, da na človeka izlije vsebino svojega srca.

Apostolat molitve naj bi si, po svojem prvem namenu, prizadeval z obnovljeno osebnostno in občestveno duhovnostjo, se pravi s svojim srcem, odgovoriti na odrešenjsko delo Kristusovega srca. Molitveno zrenje na Kristusovo Srce, katerega ljubezni smo mi deležni, naj bi nas spodbudilo k temu, da bi se tudi mi v tem duhu obračali na druge.

Sekularizirana družba in prazna kultura, v kateri živimo, potrebuje molitve in vrednot Duha. Apostolat molitve naj bi se vključil v prizadevanje Cerkve v sodobnem svetu. Z molitvijo naj bi se povezali s celotno človeško družino, saj »veselje in upanje, žalost in tesnoba današnjih ljudi, posebno ubogih in vseh kakorkoli trpečih, je hkrati veselje in upanje, žalost in tesnoba Kristusovih učencev.« (GS, 1)

p. Lojze Bratina

SPLOŠNI, MISIJONSKI IN SLOVENSKI NAMENI ZA APOSTOLAT MOLITVE V LETU 2008

JANUAR

Splošni:

Da bi Cerkev okrepila zavzetost za edinost krščanskih cerkva. Tako bi vedno bolj izžarevala ljubezen, v kateri se zrcali občestvo Očeta, Sina in Svetega Duha.

Bogu se zahvaljujem za krščansko vero in pričevanje armenskega ljudstva, ki je prehajalo iz generacije v generacijo, dostikrat v tragičnih okoliščinah. To najino srečanje je več kot samo preprosta vljudnostna in prijateljska ekumenska gesta. Je znamenje skupnega zaupanja v Božje obljube in najine želje, da bi se uresničilo to, kar je Jezus za svoje učence v molitvi prosil na predvečer svojega trpljenja in smrti: »Da bi bili eno, kakor si ti, Oče, v meni in jaz v tebi, da bi bili tudi oni v naju, da bo svet veroval, da si me ti poslal.« (Jn 17,21) Jezus je dal svoje življenje na križu, da bi v eno zbral razkropljene Božje otroke, da bi porušil zidove razdeljenosti. Po zakramentu krsta smo se vgradili v Kristusovo Telo, ki je Cerkev. Tragična razdeljenost, ki se je v teku časa pojavila med Kristusovimi učenci, je v očitnem nasprotju z Gospodovo voljo. Pohujšuje svet in škoduje najsvetejšemu poslanstvu, to je oznanjanju evangelija vsemu stvarstvu. Saj smo kristjani poklicani, da ravno s pričevanjem svoje vere in ljubezni izžarevamo upanje in tolažbo na tem svetu, ki je tako močno zaznamovano s konflikti in napetostmi.

Zato moramo še naprej delati vse, kar je v naši moči, da bi zdravili rane ločenosti in pospeševali prizadevanja za ponovno vzpostavljanje krščanske enotnosti. Naj nas Sveti Duh s svojo lučjo vodi in krepi pri izvrševanju te pomembne naloge. Skupaj molimo za edinost kristjanov, da bi vedno bolj prepričljivo pričali za resnico evangelija in služili poslanstvu Cerkve.

Benedikt XVI, Ob srečanju z armenskim patriarhom, 30. nov. 2006

Misijonski:

Da bi Cerkev v Afriki, ki se pripravlja na svojo drugo sinodo škofov, bila še naprej znamenje in orodje sprave in pravičnosti na celini, ki je še vedno zaznamovana z vojnami, izkoriščanjem in revščino.

Objavljamo del nagovora papeža Benedikta XVI., ko so bili pri njem škofje iz demokratične republike Kongo.

»Dragi bratje v škofovski službi, prosim vas, da sporočite vernikom vaših škofij, kako sem zelo tesno povezan z njimi v tem času, ko si, skupaj z drugimi prebivalci, prizadevate za mir in spravo. Živite v času po letih vojn, ki so zahtevale življenja milijonov ljudi, predvsem v Afriki.

Prizadevanje za mir je izziv za škofove, ki oznanjajo evangelij. V svojih poročilih opisujete izredno težke razmere, v katerih ste se znašli. V ljudeh so ostale globoke rane, zato so mnogi utrujeni in obupujejo.

Zelo pa me razveseljujejo poročila o pastoralnih prizadevanjih duhovnikov, redovnikov, redovnic in raznih dobrodelnih organizacij, ki so znak živega cerkvenega občestva, saj služijo najbolj prizadetim in so priče Kristusove ljubezni.

Važno je, da se vztrajno trudite za vraščanje vere v domačo kulturo. Spoštovati morate bogastvo pristnih afriških vrednot, obenem pa si prizadevati, da jih očistite vsega, kar očitno nasprotuje evangeljski resnici.

Ko se boste vrnili v svojo škofijo, ponesite vsem vernikom in sodelavcem zagotovilo papeža, Petrovega naslednika, ki jih vabi, naj se posvečajo dobrodelnosti in ostanejo združeni v Kristusu.«

p. Jože Kokalj

*Slovenski:***Da bi slovenski kristjani z molitvijo in delom prispevali svoj delež k prizadevanju za edinost kristjanov.**

Kristus na kliče v občestvo. On, ki posvečuje čase, želi, da bi se povezali med seboj z vezmi ljubezni. Velika rana na tem Kristusovem telesu je naša needinost. Kristjani smo otroci nebeškega Očeta, Jezusovi učenci in bratje, pa nimamo ljubezni med seboj, ne hranimo se za isto mizo, ne slavimo skupaj Njega, ki nas neizmerno ljubi.

Vprašanje edinosti ima središče v naši povezanosti z Jezusom in nebeško Cerkvijo, v naši povezanosti z občestvom svetnikov, ki so to ljubezen izpričali s svojim življenjem. Premalo se zavedamo Jezusovih besed, da nas bodo edino po naši medsebojni ljubezni spoznali za Njegove učence.

Ko na tem svetu ljudje ne vidijo več razloga za ljubezen in spoštovanje med ljudmi, razen tistih nekaj najbolj naravnih razlogov, kot so družinske vezi, ali čisto pragmatičnih, kot je preživetje, postane življenje težko in težave prerastejo veselje nad življenjem, Božje kraljestvo pa postane zamegljena vrednota. Pa vendar na svetu živijo ljudje, ki se imajo nadnaravno radi, spoštujejo vse ljudi ne glede na raso, vero narodnost in ekonomski položaj.

Bolj ko bomo eno med seboj, bolj se bo krepila ta moč ljubezni, ki spreminja svet. To je razlog, zaradi katerega ga Bog ne bo zavrzel, ampak se ga bo vedno znova usmilil.

Bodimo torej eno s Kristusom in ne le z besedo, ampak tudi v resnici z njim molimo: »Oče, prosimo te, da bi bili eno med seboj, kakor sva midva eno.«

Marjan Sekej

FEBRUAR

Splošni:

Da duševni bolniki ne bi bili izrinjeni iz družbe, temveč deležni spoštovanja in ljubeče pomoči, da bi lahko dostojno živeli neglede na svojo bolezen in socialni položaj.

Številni oboroženi spopadi na raznih delih sveta, vrsta grozljivih naravnih katastrof in širjenje terorizma imajo za posledico ne samo šokantno število smrtnih žrtev, ampak tudi psihološke travme, ki jih taki dogodki sprožijo v preživelih in jih je težko pozdraviti. V ekonomsko visoko razvitih državah pa strokovnjaki ugotavljajo nastajanje novih oblik duševnih bolezni, ki izhajajo iz negativnih učinkov krize moralnih vrednot. Povečuje se občutek osamljenosti; spodkopavajo in celo rušijo se tradicionalne oblike družbene vezljivosti, če začnemo kar pri družini; na obrobje se potiskajo bolni, predvsem pa duševni bolniki, ki se jih vse prepogosto jemlje samo kot breme družine in družbe.

Ker je družbeno okolje nenaklonjeno duševnim bolnikom z vsemi njihovimi problemi in omejitvami, je težko zagotoviti potrebne človeške in finančne vire. V mnogih državah ni ustrezne zakonodaje ali jasno opredeljene politike na področju mentalne higiene. Opaža se tudi potreba po boljši integraciji obeh pristopov: tako ustrezne terapije kot nove občutljivosti družbe do tega, kar deluje moteče. Prizadevati si moramo, da bolniki ne bi nikoli ostali brez medicinske, socialne in pastoralne pomoči in da bi bili vedno deležni tistega spoštovanja, ki ga zahteva dostojanstvo vsake človeške osebe. Naj Marija, zdravje bolnikov, tolaži vse, ki jih je prizadela bolezen, in podpira one, ki kot dobri Samarijani blažijo bolečino njihovih telesnih in duševnih ran.

Benedikt XVI, na 14. svetovni dan bolnikov, 8. dec. 2005

Misijonski:

Da bi ustanove posvečenega življenja, tako cvetoče v misijonskih deželah, znova odkrile misijonsko razsežnost in zveste svoji temeljni izbiri evangeljskih svetov velikodušno pričevale in oznanjale Kristusa na vseh koncih sveta.

Ustanove posvečenega življenja - to je skupno ime za razne redovne skupnosti. V vseh misijonskih deželah je večina apostolov prav iz njihovih vrst. Ni lahko pričevati za evangeljske vrednote odrešenja, moralnega življenja, ljubezni, pravičnosti in miru, ko pa je sodobni svet tako drugačen. Toda prav zato je oznanjanje teh vrednot še bolj potrebno.

Redovne skupnosti se srečujejo z ljudmi, ki jim večkrat primanjkuje upanja in so predvsem zaskrbljeni za najnujnejše, kar potrebujejo. Vsega tega si želijo čim več in čim prej. Vseh teh želja ni mogoče uresničiti. In prav v tem primeru morajo redovne skupnosti dati zgled, saj je njihov vzor Jezus, naš Gospod, ki je bil sam ubog in je še posebej nagovarjal uboge in zapostavljene. Z Njim se srečujejo ob premišljevanju Božje besede, posebno pa ob Jezusovi prisotnosti v sveti Evharistiji. Tudi redovniki in redovnice naj bodo skrivnostna hrana za ljudi, naj velikodušno podarjajo svoj čas in sposobnosti. Tako ljudem oznanjajo upanje, ki je močnejše od smrti. Postajajo usmiljeni Samaritani, ki pomagajo nesrečnemu človeku, ki je omagal na življenjski poti.

S svojim načinom življenja tudi oznanjajo, kako je Kristus premagoval zlo z dobrim in ne z nasiljem. Jezus je zgled nenasilja in ta zgled je potreben vsem, tudi misijonskim deželam, kjer je toliko vojn, revolucij in zatiranja.

p.Jože Kokalj

Slovenski:

Da bi pri skrbi za ostarele in bolne znali biti obzirni in razumevajoči, ne vsiljivi.

Živimo v svetu, ki ga močno zaznamuje trgovska in pridobitniška miselnost. Že smo tako daleč, da bi lahko postali nečloveški, da se v svetu skoraj ne bi dalo več živeti. Življenje se velikokrat ravna po načelu daj – dam. Kaj pa je s tistimi, ki nam v nekem danem trenutku ne morejo nič dati; s tistimi, ki so onemogli, bolni, ostareli. V evangeliju je skrb za bolne in uboge temeljna naloga vsakega kristjana. To vsekakor lahko prepoznamo v priliki o usmiljenem Samarijanu.

Cerkev je bila pobudnica prvih dobredelnih ustanov že v prvih stoletjih krščanske dobe kakor tudi pozneje z dejavnostjo sv. Vincencija Pavelskega in sv. Janeza od Boga, ki je skrbel za bolne. Cerkev še vedno opravlja to dejavnost v službi človeštva.

Dolžnost tistega, ki se je odločil hoditi za Kristusom in sem smo vključeni vsi kristjani, je v tem, da prinaša veselo novico ubogim (Lk 4, 18–19); vsem ubogim, brez izjeme. Na nas je, da bolnim in ostarelim prinesemo veselo novico – evangelij.

K vsakemu ostarelemu in bolnemu je potrebno pristopiti kot k sočloveku, ki ima svoje težave, svoja čustva, svoje probleme in svoja hotenja. Če primerjamo življenje ostarelega ali bolnega s priliko o usmiljenem Samarijanu iz Svetega pisma (prim. Lk 10, 25–37), je na nas, kako se bomo odzivali. Ali bomo odigrali vlogo duhovnika in levita in bomo šli po drugi strani ceste mimo njega? Ali pa bomo odigrali vlogo usmiljenega Samarijana in se sklonili k ubogemu? Na nas je, kaj nam bo Jezus rekel ob poslednji sodbi. Ali bo to stavek: »Karkoli ste storili enemu od teh najmanjših, ste meni storili« (Mt 25,40b). Ali bo to stavek: »Kolikor niste storili enemu od teh najmanjših, tudi meni niste storili« (Mt 25,45b).

Kristjani zato moramo skrbeti za ostarele in bolne. In pri vsem tem delu moramo biti obzirni in razumevajoči, ne vsiljivi.

Aleš Tomaševič

MAREC

Splošni:

Da bi doumeli, kako pomembna sta odpuščanje in sprava med posamezniki in med narodi, in da bi Cerkev s svojim pričevanjem širila Kristusovo ljubezen, vir nove človečnosti.

Tveganja, s katerimi se človeštvo danes sooča, nalagajo katoličanom v vseh delih sveta dolžnost, da vedno bolj celovito oznanjajo in živijo »evangelij miru« in pokažejo, da je priznavanje polnosti resnice o Bogu nepogrešljiv pogoj za uveljavljanje resnice in miru v svetu. Bog je Ljubezen, ki rešuje, ljubeči Oče, ki želi, da njegovi otroci drug v drugem vidijo brate in sestre in da s svojimi različnimi talenti ravnajo odgovorno, v službi skupnega dobrega vse človeške družine. Bog je neusahljivi vir upanja, ki daje smisel osebnemu in družbenemu življenju. Bog in samo Bog, pripelje do izpolnitve vse naše delovanje za dobro in mir. V zgodovini nam več kot dovolj primerov kaže, da je človeštvo takrat, ko je Bogu napovedalo vojno in ga hotelo izbrisati iz človeških src, pripeljalo prestrašeno in obubožano ljudstvo do brezumnih odločitev. To spoznanje mora Kristusove učence priganjati, da postajajo vedno bolj prepričljive priče Boga, ki je neločljivo resnica in ljubezen, ter se posvečajo prizadevanju za mir v sodelovanju z ostalimi kristjani, pripadniki drugih verstev in vsemi ljudmi dobre volje.

Pri tem pa nas ne sme zapeljati naiven optimizem. Uničujoče vojne in siloviti spopadi med bratskimi skupnostmi še vedno sejejo solze in smrt v mnogih delih sveta. Oblastniki, ki namesto prizadevanja za mir podžigajo državljane k sovraštvu do drugih narodov, nosijo težko breme odgovornosti. In kaj lahko rečemo o vladah, ki računajo, da bodo svojim državam zagotovile mir z jedrskim orožjem? V jedrski vojni ne bi bilo zmagovalcev, bile bi samo žrtve. Zato naj vsaka skupnost dela za mir; izobražuje in ozavešča naj ljudi, da ga bodo s svojim življenjem ustvarjali in pričevali zanj. Obenem pa prosim za še več molitve, kajti mir je predvsem Božji dar, za katerega moramo nenehno prositi.

Benedikt XVI, Iz poslanice ob svetovnem dnevu miru, 8. dec. 2005

Misijonski:

Da bi kristjani, ki jih v tolikih delih sveta in na razne načine preganjajo zaradi evangelija, podprti z močjo Svetega Duha še naprej pogumno in odkrito izpričevali Božjo besedo.

Ko zvonijo opoldanski zvonovi in vabijo k molitvi, se v Vatikanu vsak teden pokaže papež na oknu svoje sobe in moli z verniki. V svojem kratkem nagovoru jih večkrat spomni na pereča vprašanja sveta in prosi za molitev in pomoč. Papež tako obnavlja življenje prve Cerkve, ki je bila zbrana ob Mariji in apostolu Petru, ko jih je Sveti Duh navdihoval za pogumno oznanjevanje evangelija, kljub težavam in preganjanjem, ki jih je bila deležna tudi prva Cerkvena skupnost.

Pripravljeni so bili na širjenje blagovesti tudi za ceno svojega življenja, če bi bilo potrebno. Koliko misijonarjev je dalo življenje kot potrdilo, kot pričevanje resnice tega, kar so oznanjali. Tudi danes smo v molitvi blizu kristjanom, ki trpijo zaradi zvestobe veri. Koliko jih živi v zelo majhnih skupinah sredi muslimanov, hinduistov, nevernih in pripadnikov raznih verskih prepričanj! Mnogim je onemogočen vsak stik z vesoljno Cerkvijo, na primer na Kitajskem. Marsikje je svoboda vere samo zapisana v ustavi, stvarnost pa je popolnoma drugačna.

V molitvi podpiramo vse brate in sestre, ki trpijo zaradi vere. Naj jih spremlja priprošnja Marije, Kraljice apostolov.

p. Jože Kokalj

*Slovenski:***Da bi tisti, ki vodijo državo in Cerkev, iskali in našli pot do sprave v našem narodu.**

Prostor, v katerem živi človek, je tako državno in cerkveno urejen. Državljeni smo po eni strani državljani in po drugi lahko tudi katoličani. Smo eno z drugim, ta dva momenta se ne morete izključevati. Vsak državljan ima svoje pravice in dolžnosti, ki mu jih nalaga država. Tako ima vsak državljan svobodo in pravico izražati svojo vero v prepričanju, da ga kljub temu vežejo vse dolžnosti do države. Lahko bi rekli, da se morata država in Cerkev v vseh skupnih ciljih primerno uskladiti. Namen države je, da vodi državo po svojih najboljših močeh, Cerkev pa lahko doprinese pomoč in sodelovanje. Naloga vsakega kristjana je, da spoštuje, je odgovoren in da je ponosen na svojo državo in državne voditelje. Veliko kritik izrečemo na račun države in njihovih voditeljev, vendar se premalokrat zavedamo, da smo mi državljani »Država«. Naloga Cerkve je, da svoje vernike pravilno vzgaja in daje pobude pri vodenju države. Cerkev ima svojo specifično nalogo, da oznanja evangelij Jezusa Kristusa vsem ljudem po vsej zemlji. Že Jezus sam je prihajal v konflikt s postavo in zakoni, vendar nikoli ni kršil postave in zakonov: »Ne mislite, da sem prišel razvezovat postavo ali preroke; ne razvezovat, temveč dopolnit sem jih prišel« (5,17).

Cerkev vernike vzgaja, usmerja in vodi v duhu, da smo pravični, prav tako pa je naloga države pravičnost in solidarnost. Že papež Benedikt v okrožnici Bog je ljubezen pravi: »Cerkev kot družbeni izraz krščanske vere ima s svoje strani svojo neodvisnost in živi iz vere svojo občestveno obliko, katero mora država spoštovati.« Država naj si torej prizadeva za uresničevanje svojih ciljev, državljani, ki smo obenem tudi verni, pa naj prispevamo k javnemu in iskrenemu sodelovanju z državno in državnimi voditelji. Zato je potrebna v državi caritas kot pravi papež Benedikt: »Ljubezen – caritas – bo vedno potrebna, tudi v najbolj pravični družbi. Saj ni nobene pravične družbene ureditve, ki bi mogla služenje ljubezni napraviti odvečno. Kdor hoče odpraviti ljubezen, je na tem, da odpravi človeka kot človeka.«

Cerkev naj spodbuja svoje vernike, da bodo z odgovornostjo pomagali pri vodenju in spodbujanju države in državnih voditeljev. Država in državni voditelji pa naj poslušajo in upoštevajo mnenje svojih državljanov.

Bojan Traven

APRIL

Splošni:

Da bi kristjani tudi v težavnih in zapletenih razmerah današnje družbe s svojim življenjem neutrudno pričevali, da je Kristusovo vstajenje vir upanja in miru.

Kristusovo vstajenje je zgodovinsko dejstvo, ki so mu bili apostoli priče. Pri tem ni šlo za preprosto vrnitev v zemeljsko življenje. To je bila najmočnejša preobrazba, ki se je kdajkoli zgodila, odločilen »preskok« v povsem novo dimenzijo življenja, vstop v izrazito drugačen red stvari, ki zaobjema predvsem Jezusa iz Nazareta, toda z njim tudi nas, vso človeško družino, njeno zgodovino in celotno veselje. Zato je Kristusovo vstajenje v središču oznanjevanja in krščanskega pričevanja do konca časov. Seveda je to velika skrivnost, skrivnost našega odrešenja, ki pa nam postane blizu in jo na neki način lahko razumemo samo v logiki ljubezni.

Jezusovo vstajenje je kot eksplozija luči, eksplozija ljubezni, ki raztaplja verige greha in smrti. Odpira novo dimenzijo življenja in stvarnosti, iz katerega izhaja nov svet, ki postopoma prodira v naš svet, ga preobraža in priteguje k sebi. Vse to se konkretno odvija po življenju in pričevanju Cerkve. Zakrament krsta je dejansko smrt in vstajenje, preroditev ali preoblikovanje v novo življenje, kot sv. Pavel pravi v Pismu Galačanom: »Ne živim več jaz, ampak Kristus živi v meni.« (Gal 2,20)

Kristjani smo torej poklicani, da postanemo novi ljudje in tako kot žive priče Vstalega Gospoda prinašamo veselje in upanje na svet, v konkretno skupnost, kjer živimo. V svoji pastoralni dejavnosti ne smemo nikoli izgubiti iz vida vezi med vero in vsakdanjim življenjem. Izrekli bomo »da« naše vere, če bomo odprti vsemu, kar je pravično, čisto, kar prinaša veselje, kar tolaži in krepi. Priznavali in sprejemali bomo resnične vrednote naše kulture, ne bomo pa spregledali ali podcenjevali nevarne krhkosti človeške narave, ki v današnjem času ogroža človeški napredek. Evangelizacija zato nikoli ni preprosto prilagajanje kulturi, ampak je vedno tudi prečiščevanje in odpiranje rojevanju novega stvarstva, ki je sad Svetega Duha.

*Benedikt XVI, Iz nagovora udeležencem 4. nacionalnega cerkvenega shoda,
19. okt. 2006*

Misijonski:

Da bi bodoči duhovniki mladih Cerква bili deležni vedno boljše izobrazbe in duhovne formacije za evangelizacijo svojega naroda in vsega sveta.

Papež Benedikt XVI. je 23. septembra 2006 nagovoril škofo iz misijonskih dežel. Zbrali so se na posebnem seminarju, posvečenem žgočim sodobnim vprašanjem vzgoje v bogoslovnih semeniščih v misijonskih deželah. Škofo je spodbudil, naj se odgovorno posvečajo vzgoji bodočih duhovnikov. Modro naj prepletajo vero in domačo kulturo ter spodbujajo iskren dialog med ljudstvi, kjer mnogi še sprejemajo evangelij.

Koga sodobni človek najraje posluša? Vsekakor bolj pričevalce kakor učitelje. Če pa posluša učitelja, želi videti v njem tudi človeka, ki pričuje za resnico, ki jo uči. Zato je tudi pri vzgoji bogoslovcev predvsem važna osebnostna krepost vzgojiteljev, njihovo molitveno življenje in povezanost s Kristusom. Bogoslovna vzgoja naj bo globoko evangeljska. Skupaj z vzgojo pa naj bodo bogoslovci deležni tudi temeljite izobrazbe. Semenišča so kot srce vsake škofije in prihodnost krajevne Cerкve je odvisna predvsem od kakovosti duhovnikov, ki se v bogoslovnih semeniščih pripravljajo za svoje odgovorno poslanstvo.

V molitev vključujemo tudi katehiste in katehistinje in druge pastoralne delavce, po katerih se širi in krepi občestvo krajevne Cerкve.

p. Jože Kokalj

Slovenski:

Da bi razumeli in uresničevali naročilo koncila, naj živimo kot velikonočni kristjani.

Velika noč ali sveto tridnevje Gospodovega trpljenja, smrti in vstajenja je hkrati izvor in smoter krščanstva ter na neki način središče zgodovine, saj je velika noč enkratni Božji poseg v zgodovino in začetek tega, kar danes imenujemo velika noč. Obenem pa je velika noč središčni dogodek življenja vsakega kristjana, ker je po nedoumljivi Božji ljubezni Kristusovo trpljenje, smrt in vstajenje namenjeno tudi in ravno meni. Vprašanje, ki se postavlja ob molitvenem namenu tega meseca, je torej: zakaj moliti za razumevanje in uresničitev smernice, naj živimo kot velikonočni kristjani, ko pa velikonočno krščanstvo ni nekaj, kar bi morali šele doseči, temveč bistvo krščanstva sploh? Ko smo postali kristjani, smo že postali velikonočni kristjani. Zakaj bi torej molili, da postanemo nekaj, kar že smo?

Preprosto zato, ker vsak izmed nas od časa do časa potrebuje premislek in milostno spoznanje o resničnem bistvu stvari, torej tudi naše vere; vsak izmed nas potrebuje jasno izostren cilj, ki ga moramo redno očiščevati. V mesecu aprilu molimo torej za to, da bi vsak kristjan živel to, kar izgovarja pri sveti evharistiji: »Tvojo smrt oznanjamo; Gospod, in tvoje vstajenje slavimo, dokler ne prideš v slavi.« Molimo za vse nas, da bi v dejanjih in besedah oznanjali isto vsebino kot apostol Peter v svojem govoru: »Tega Jezusa, ki ste ga vi križali, je Bog naredil za Gospoda in Mesija« (Apd 2,36); bolj ko bo naše življenjsko oznanilo podobno Petrovemu, bolj bomo kristjani.

Želja, da bi postali pravi velikonočni kristjani, je namreč želja, da bi v polnosti zaživali svoje bistvo, ki je Jezus Kristus – križani in vstali. Posebnost kristjanov ni v tem, da smo dobri (ali celo boljši kot drugi) ljudje, moralno nesporni, etično dovršeni ali kar je še podobnega; posebnost kristjanov je skrita v našem imenu: v nas živi Kristus in mi živimo v njem. Molitveni namen tega meseca je v tem, da bi znali napredovati do dobrega človeka h Kristusovemu človeku. Za ta korak naše upodobitve po velikonočni skrivnosti nam Cerkev predlaga velikonočni čas, ki se mu bližamo; petdesetdnevni čas praznovanja velike noči je milostni čas, zato prosimo Gospoda, da nam na nov način pojasni skrivnost vstajenja ter da Vstali zaživi v nas.

Janez Rus

MAJ

Splošni:

Da bi kristjani bolj kritično vrednotili literaturo, umetnost in sredstva obveščanja in tako podpirali kulturo, ki bi branila in uveljavljala vrednost človeka.

Sredstva obveščanja delujejo kot mreža, ki je s svojim vplivom sposobna spreminjati celotno družbo ter pospeševati komunikacijo, povezanost in sodelovanje. Potrebno pa je to njeno moč uravnavati in držati na vajetih. Odražati in upoštevati mora resnico, da je človek več kot samo biološko bitje. Sv. Pavel živo opisuje človekovo udeležnost v Božji naravi. Po Kristusu imamo dostop k Očetu, v enem Duhu. Potemtakem nismo več tujci in priseljenci, temveč sodržavljeni svetih in domačini pri Bogu (glej Ef 2,18–22). Poklicanost k zvestobi tej povezanosti z Bogom je dejansko vabilo, naj bi v sebi prepoznali njegovo dinamično moč, ki se hoče širiti navzven, na druge, tako da bi njegova ljubezen prevladala v svetu.

Tehnološki napredek je sredstvom obveščanja omogočil, da so v nekem pogledu premagala čas in prostor. Komunikacija steče v trenutku in neposredno, tudi preko ogromnih razdalj. Ta razvoj predstavlja izredne možnosti za služenje skupnemu dobremu. Vsi pa vemo, da svet še zdaleč ni popoln. Dan za dnevom nas različni dogodki opominjajo, da neposrednost v komuniciranju še ne pomeni nujno tudi sodelovanje in povezovanje. Današnji čas od sredstev obveščanja zahteva odgovornost, da bi delovala kot nosilci resnice in miru, ki iz nje izhaja. Potrebno je natančno poročanje o dogodkih, poglobljena in celovita razlaga zadev javnega pomena, pošteno predstavljanje različnih stališč in občutek za skupno dobro. Obveščanje in oblikovanje človekove vesti ni nikoli nevtralna stvar. Nepristranska komunikacija zahteva načelnost, pogum in odločnost, ki ne klone pred težo števila informacij in se ne zadovolji z delnimi ali začasnimi resnicami.

Benedikt XVI, Iz poslanice na 40. svetovni dan komunikacij, 24. jan. 2006

Misijonski:

Da bi Devica Marija, Zvezda evangelizacije in Kraljica apostolov, tako kot je spremljala apostole v začetnem obdobju Cerkve, tudi danes z materinsko ljubeznijo vodila misijonarje in misijonarke, ki delujejo po vsem svetu.

Misijonski namen imenuje Marijo: Zvezda evangelizacije in Kraljica apostolov. S tem slikovitim izražanjem želi povedati, kakšna je bila Marijina vloga v prvi krščanski skupnosti. Molila je skupaj s prvimi kristjani, pričevala je s svojim življenjem in opogumljala apostole, ki so začeli izvrševati odgovorno poslanstvo: Pojdite po vsem svetu in učite vse narode.

Z Marijo sodelujemo tudi mi. Majhna skupnost prvih kristjanov v Jeruzalemu se je razširila po vsem svetu in je zdaj sestavljena iz manjših krajevnih skupnosti, škofij in župnij in malih krščanskih občestev. Tudi z nami je Božji Duh, ki ga je Jezus obljubil in poslal apostolom. Pomaga nam, da širimo svoja obzorja, da gledamo ves svet kot eno samo veliko družino Božjih otrok. In v tej družini so nam posebno pri srcu misijonarji in misijonarke, ki se v našem imenu trudijo na Gospodovih poljih, v njegovi žetvi, v Afriki in Aziji. Izročamo jih Mariji, naj jih ona priporoča svojemu Sinu na nam nedoumljiv način. Kot je Jezus glava Cerkve, tako je Marija kot srce tega občestva. Mi pa smo udje skrivnostnega telesa, povezani v Svetem Duhu.

Naj misijonarji in misijonarke začitijo našo molitveno podporo. Ne pozabimo na pisma, ki nam jih pošiljajo, preberemo pa jih lahko posebej v reviji Misijonska obzorja. In ko pridejo domov na oddih, jih bomo sprejeli z dolžno hvaležnostjo.

p. Jože Kokalj

*Slovenski:***Da bi čaščenje Marije temeljilo na pravem poznavanju njene vloge pri odrešenju, ki ga je izvršil Kristus.**

Mesec maj je posvečen Mariji. V tem mesecu se verniki zbiramo pri šmarčni pobožnosti ob križih, kapelicah in v cerkvah. V najlepšem mesecu želimo bolje začutili Marijino bližino, njeno vlogo pri odrešenju sveta in našem odrešenju. Marija, ki je Mati Cerkve, je tudi naša mati. Sv. Avguštin primerja Cerkev z Marijo, ko pravi: »Ta sveta mati, ki je vredna časti, je enaka Mariji: ona rodi in je devica, iz nje ste rojeni – ona rodi Kristusa, kajti vi ste Kristusovi udje.«

Pri angelovem oznanjenju Mariji je angel Gabrijel napovedal, da bo Marija spočela in rodila Odrešenika. Kljub strahu in negotovosti je Marija izrekla odrešilne besede: »Glej, dekla sem Gospodova, zgodi se mi po tvoji besedi« (Lk 1,37). Marija je največja med svetniki, ker je bila popolnoma na razpolago Božji izvolitvi. Poslušna je bila Božjemu glasu in se prepustila Božjemu načrtu. Marija je vse, kar se je zgodilo v zvezi z Jezusom, shranila v svojem srcu (prim. Lk 2,51). K Marijini drži smo povabljeni tudi mi, da ob množici dogodkov in besed shranjujemo Božjo besedo v svojem srcu, da bi obrodila čim več sadu v našem življenju.

Pri Jezusovem odrešenjskem dogajanju Marija ni bila nikoli v ospredju. Jezusa je le spremljala in sicer od začetka do konca njegovega javnega delovanja. Najdemo jo pod križem, kjer je Jezus izkazal človeštvu največjo ljubezen. Na Jezusovo ljubezen nas spominjajo mnoga znamenja križa ob naših poteh. Na teh znamenjih je pogosto upodobljena tudi Marija. Mariji so posvečeni tudi mnogi romarski kraji, kjer se dogajajo čudeži in ozdravljanja na njeno priprošnjo.

Vse naše misli, besede, čustva in dejanja naj bodo hvalnica Bogu, ker je izbral tako odlično pot učlovečenja svojega Sina. Marija naj našo molitev izroča edinemu Rešitelju, od katerega smo skupaj z njo deležni vseh darov in milosti. Radi se zatekajmo k Mariji, da bi še bolj spoznali njeno vlogo pri našem odrešenju; da bi bila še bolj naša mati, ko nas upodablja po Kristusu.

Jože Motaln

JUNIJ

Splošni:

Da bi vsak kristjan gojil poglobljeno in osebno prijateljstvo s Kristusom, tako da bi lahko posredoval moč njegove ljubezni vsakemu človeku, s katerim se sreča.

Izkustva in znanja ni mogoče ločiti: eno se nanaša na drugo. Zato želimo poudariti, da je resnično poznavanje Božje ljubezni mogoče samo v okviru ponižne molitve in velikodušne razpoložljivosti. Taka notranja drža človeku omogoči, da se njegov pogled, uprt v Kristusovo prebodeno stran, spreminja v tiho češčenje. V Kristusovem srcu, iz katerega je pritekla kri in voda, kristjan prepozna izvir številnih darov milosti. Vera, ki jo razumemo kot sad izkustva Božje ljubezni, je milost, je Božji dar. Človek pa bo lahko izkusil vero kot milost le, v kolikor jo bo sprejel kot dar, po katerem si bo prizadeval živeti.

Kdorkoli v svojo notranjost sprejme Boga, mu postaja podoben. Upiranje pogleda na Gospoda, ki je »odvzel naše slabosti in odnesel naše bolezni« (Mt 8,17), nam pomaga, da postanemo bolj pozorni do trpljenja in stisk drugih. Njegova s sulico prebodena stran nas dela občutljive za Božjo odrešenjsko voljo. Omogoča nam, da se zaupamo njegovi odrešujoči in usmiljeni ljubezni, obenem pa krepí v nas željo, da bi sami sodelovali v odrešenjskem delu, da bi postali njegovo orodje. Po darovih, ki jih prejemo iz njegove odprte strani, tudi naša življenja postajajo izviri, iz katerih tečejo reke žive vode. Pobožnost češčenja Odrešenikove prebodene strani nas varuje pred nevarnostjo, da bi se zavlekli vase in nas dela pripravljene živeti za druge. Na zapoved ljubezni lahko odgovorimo samo zato, ker smo prej izkusili, da nas je Bog ljubil prvi. Zato pobožnost, usmerjena v Božjo ljubezen, ki postane vidna v skrivnosti križa in se vedno znova obnovlja v evharistični daritvi, predstavlja temelj naše sposobnosti, da ljubimo, da sebe izročimo v dar in postanemo orodje v Kristusovih rokah. Samo na tak način bomo lahko prepričljivo oznanjali njegovo ljubezen. Češčenje Božje ljubezni, ki jo simbolično ponazarja prebodeno srce, ni le prehodna oblika pobožnosti, ampak bo vedno ostala nepogrešljiva prvina živega odnosa z Bogom.

*Benedikt XVI, Iz pisma ob 50. obletnici okrožnice Haurietis aquas,
15. 5. 2006*

Misijonski:

Da bi mednarodni evharistični kongres v Quebecu, v Kanadi, pripomogel, da bi vedno bolj razumeli, da je evharistija srce Cerkve in vir evangelizacije.

V letošnjem juniju bo v Quebecu, v Kanadi, mednarodni evharistični kongres, po vrsti že devetinštirideseti. Priprave so trajale več let, sodelovanje pa je zajelo navdušene organizatorje z vseh strani sveta. Tak evharistični kongres je namreč izreden dogodek ne le za državo – gostiteljico, ampak za ves svet. Vesoljna Cerkev se na ta način zahvaljuje Gospodu za njegovo ljubezen, izraženo v evharistiji. Zato obhajamo mednarodni evharistični kongres vsakokrat v drugi državi, pomeni pa vir duhovne obnove in ljubezni do evharistije, tega najdragocenejšega zaklada, ki nam ga je Kristus zapustil.

Geslo letošnjega kongresa je: Evharistija, Božji dar za življenje sveta. Zvesti verniki v tem času povsod po svetu dvigajo svoje roke k evharističnemu Jezusu, da tako poživijo svojo apostolsko in misijonsko zavzetost. Tudi v Evropi smo nekaj podobnega doživeli ob papeževem srečanju z mladimi v Koelnu ali v Rimu, ko je sprejel množico prvoobhajancev z njihovimi družinami in katehisti.

Končno se spomnimo na mašno daritev v naši domači cerkvi, kjer častimo Gospoda, se mu zahvaljujemo in se mu izročamo. Vsaka nedeljska maša je evharistično slavlje za župnijsko občestvo.

p. Jože Kokalj

Slovenski:

Da bi nam obhajanje praznikov vstajenja, vnebohoda, binkošti, svetega Rešnjega Telesa in Jezusovega srca pomagalo k bolj osebni povezanosti z Jezusom.

Naš primarni cilj tuzemskega življenja teži k eni in edini točki. In ta točka ima najgloblji temelj v Kristusu. Kristus sam je ta temelj. Biti s Kristusom je nedvomno prioriteta vseh prioritet. Jezus svojih učencev ni poklical predvsem za to, da bi delali čudeže, da bi izganjali hude duhove in ozdravljali bolne, ampak da bi bili z Njim. In to je bistvo in smisel vsega našega življenja – biti z Njim ali hoditi za njim (prim. Mr 1,17; 2,14). Učenec vedno hodi za učiteljem. Biti na poti za Jezusom, je temeljna poklicanost vsakega človeka. To je resnična izbira za pravo krščansko življenje v Kristusu.

Oseben in intimen odnos s Kristusom človeka osvobaja in odrešuje. Več prostora je v naših srcih za Boga, bolj smo polni miru, veselja, sreče in navdušenja. Ali kot pravi svetniška kandidatinja Claire de Castelbajac: »Božje veselje, to je, ko Bog zavzame več prostora v tvoji duši kot vse, kar je človeško in polno obupa.«

Prazniki vstajenja, vnebohoda, binkošti, sv. Rešnjega telesa in srca Jezusovega, so v službi prav tega osebnega odnosa, osebne povezanosti s Kristusom. Pomagajo nam odpreti vrata našega srca, na katera Jezus vedno znova trka ter potrpežljivo čaka našega odziva. Čaka na nas, kdaj ga bomo sprejeli in ga povabili v svoje življenje. Ti prazniki nam pomagajo izprazniti samega sebe vsake posvetnosti, navezanosti in grešnosti ter tako pripravljati v svojem življenju prostor za Boga. Biti z Njim pomeni prav to: biti izpraznjen samega sebe in vsake posvetnosti. Stari pregovor pravi: »Povej mi s kom se družiš in povem ti, kdo si.« Družiti se z Gospodom pomeni tudi biti mu vedno bolj podoben. Sv. Janez od Križa je verjetno imel v mislih prav to, ko je zapisal: »Trudi se vedno in v vsem posnemati Kristusa in usklajevati svoje življenje z njegovim. Opazuj ga, da boš znal hoditi za Njim in v vsem ravnati, kakor bi ravnal On«.

Sebastjan Kristovič

JULIJ

Splošni:

Da bi se povečalo število tistih, ki bi bili kot prostovoljci vedno pripravljene velikodušno služiti krščanski skupnosti.

Božično sporočilo je preprosto: Bog je prišel med nas, ker nas ljubi in pričakuje našo ljubezen. Bog je ljubezen: ne sentimentalna ljubezen, ampak ljubezen, ki postane popoln dar do te mere, da se žrtvuje na križu. Bog je postal človek, ker mu gre za človeka, vsakega človeka. Veliki Bog je hotel izkusiti, kaj pomeni biti človek, kaj zares pomeni živeti v revščini. Hotel je izkusiti človeško življenje z vsem trpljenjem in potrebami človeškega bitja. Novorojeni Jezus je bil položen v jaslji v mestu Betlehem, kar pomeni »hiša kruha«.

Jezus, »Božji kruh, ki prihaja iz nebes« (Jn 6,33), postane na neki način dejansko viden v kruhu, ki ga delimo z lačnimi, v nesebični pomoči človeku v stiski in kjerkoli se udejanja služjenje človeku, neglede na raso, versko pripadnost ali kulturo. Ko bi le začutili tisto globoko radost, ki izhaja iz take ljubezni, radost, ki je prav gotovo drugačna od lažnega in umišljenega veselja, ki nam ga rišejo reklame. Vsakemu od nas je namenjeno oznanilo iz betlehemske votline: Jezus nas ljubi, nas uči ljubiti in nas izziva k ljubezni.

Benedikt XVI, Ob obisku rimske Karitas, 4. jan. 2007

Misijonski:

Da bi svetovni dan mladih, ki poteka v Sydneyu, v Avstraliji, prižgal v mladih ogenj Božje ljubezni in pripomogel, da bi postali sejalcji upanja za novo človeštvo.

Pretekli mesec smo se spomnili mednarodnega evharističnega kongresa v Quebecu, v Kanadi, v juliju pa imamo pred duhovnimi očmi svetovni dan mladih, ki poteka v Avstraliji, v Sydneyu. Mladi naj bi razplamteli ogenj Božje ljubezni in tako prinesli v našo družbo novo upanje.

Mlad človek naj bo izpolnjen s pravo, močno in osvežujočo ljubeznijo, s katero se daruje Bogu in ljudem, po zgledu Jezusa, našega Gospoda, ki nas je prvi ljubil in se daroval za nas. Samo ljubezen je sposobna, da spremeni človekovo srce. V ljubezni, ki je podarjena, se rojevajo otroci za Boga in za družine. Le ljubezen premaguje prepada med bogatimi in revnimi, med kulturami in

civilizacijami. Zgled takšne ljubezni so svetniki, ljubitelji Boga in človeka, sejalcji upanja in solidarnosti.

Zgled nam je na primer Mati Terezija, ali kot je zdaj njeno ime, blažena Terezija iz Kalkute. Mati Terezija je bila pozorna na Jezusovo besedo s križa: »Žejen sem!« Ta klic jo je presunil. Začela je obiskovati umirajoče na Kalkutskih ulicah in je skrbela zanje v zavetiščih. Tako je odgovorila na prošnjo: Žejen sem! Žejen dobrote, ljubezni, usmiljenja, odpuščanja, solidarnosti. »Kar ste storili kateremu teh mojih malih, ste meni storili«, je potrdil Gospod.

Ljubezen je največja moč, ki jo ima človek. Je tudi najmočnejši vir novega upanja.

p. Jože Kokalj

Slovenski:

Da bi ob novih mašah in duhovniških jubilejih povečali skrb in molitev za nove duhovne poklice.

Mesec julij je ponavadi čas novih maš – čas, ko se v nekaterih naših župnijah veselimo pravkar posvečenih služabnikov oltarja. Vsako leto željno čakamo na prilogo tednika Družina, kjer so objavljene fotografije vseh slovenskih novomašnikov in duhovnikov jubilentov. To je čas, ko naša polja zlatorumeno valovijo in nam naznanjajo, da se bliža čas žetve. Včasih se šele tedaj zares zavemo, kako malo je delavcev, ki se bodo odpravili na to žetev ...

Vse slovesnosti – tako ob novih, kot tudi »starih« oziroma jubilejnih mašah, so za naša župnijska občestva priložnost, da se v molitvi goreče obračamo na Gospoda žetve. V slehernem duhovniku nam daje vedeti, da naše prošnje padajo na plodna tla in da niso zaman. Vsaka nova maša je tako za molivce hkrati tolažba in spodbuda, da bi v molitvi za duhovne poklice vztrajali. Nobena skrivnost namreč ni, da so danes potrebe po duhovnih poklicih zelo velike, zato je tudi molitev zanje zelo pomembna.

Ko se spomnimo na molitev za duhovne poklice, imamo morda pogosto pred očmi le stare ženice, ki v cerkvi pred mašo molijo rožni venec. Najverjetneje gre največjo zaslugo pripisati prav njihovim zvestim prošnjam, vendar se je potrebno zavedati, da one vsekakor niso edine, ki bi naj molile v ta namen. Saj tudi duhovnik ni na župniji samo zanje, temveč za vse! Zato naj nam bo vsak novi duhovni poklic zares okrepitev zavesti, kako smo vsi poklicani k molitvi. Za nove, stare, predvsem pa dobre in zveste duhovnike.

Jani Družovec

AVGUST

Splošni:

Da bi človeška družina znala spoštovati Božji načrt za svet in se tako vedno bolj zavedala, kako velik dar je za nas stvarstvo.

Prvo vidno znamenje Božje ljubezni je stvarstvo samo, šele potem se Bog razodene v zgodovini. Najprej se človeški pogled, poln občudovanja in čudenja, zaustavi na lepoti in veličastvu vsega ustvarjenega: nebu, zemlji, morju, soncu, luni in zvezdah. Še preden se Bog razodene v človeški zgodovini, se v kozmičnem razodevanju odpira vsemu človeštvu kot najvišji Bog Stvarnik. In kot beremo v 19. psalmu, »nebesa pripovedujejo o Božji slavi, nebesni svod sporoča o delu njegovih rok. Dan izreka dnevu govor, noč razglša noči znanje.« Božje sporočilo, ki je na skrivnosten način vgravirano v stvarstvo, govori o ljubeči zvestobi Boga, ki vsem bitjem podarja obstoj in življenje, vodo in hrano, svetlobo in čas.

Potreben pa je jasen pogled, da zares vidimo to Božje razodevanje in da »iz velikosti in lepote ustvarjenih reči moremo s primerjanjem motriti njihovega Stvarnika« (Mdr 13,5). Potem se motrenje čudovitih Božjih del spremeni v veselo slavljenje in zahvaljevanje Gospodu za njegovo dobroto, ki traja na veke. Na žalost je danes mnogo ljudi, ki zaslepljeni od ateizma, poskušajo dokazovati, da znanstveno razmišljanje v svetu ne najde reda in ne smiselne usmeritve, da je vse prepuščeno naključju. Po Svetem pismu nam Gospod prebujata razum in odpira oči za spoznanje, da je na začetku bila Beseda ali ustvarjalna modrost, ki je istočasno ljubezen in »njena dobrota traja na veke«.

Benedikt XVI, Na splošni avdienci, 9 .nov. 2005

Misijonski:

Da bi s pazljivim razločevanjem posebnih darov in s stalno zavzetostjo za izobraževanje in duhovno formacijo spodbujali in krepili odgovor vsega Božjega ljudstva na poklicanost vseh za svetost in poslanstvo.

Vsi kristjani smo že po zakramentu svetega krsta poklicani k poglobljene- mu notranjemu, duhovnemu življenju, ki nas spodbuja k odgovornemu po- slanstvu sredi družbe, v katero nas je Bog postavil. Zakrament svete birne nas je še potrdil na tej poti »hoje za Kristusom«. Temelj vsega našega duhov- nega življenja je v povezanosti s Kristusom in to po njegovem občestvu, v Njegovem skrivnostnem telesu, ki je Cerkev.

Vsak ima svoje darove, priložnost za izobraževanje in za duhovno rast. Živimo povezani v družinah, v krajevnih skupnostih in v določeni državi. Smo tudi del velike človeške družine, razširjene po vseh celinah. Vloge so raz- deljene in vsak ima svojo. Misijonski namen nas spodbuja, da »pazljivo« raz- mišljamo o darovih, s katerimi nas je Bog obdaril, da skupaj gradimo njegovo duhovno kraljestvo vrednot in svetosti. Kako dragocen je dar materinstva in očetovstva in kako zahteven je! Kdor je v službi, prevzema nase del skrbi za skupno blaginjo. Molvec daruje celotno občestvo Stvarniku in Odrešeniku. Bolnik je dragocen sodelavec, saj njegovo, v molitvi podarjeno trpljenje, kliče na vse nas Božji blagoslov.

Posebnim darovom, ki nam jih Bog daje, pravimo tudi karizme. Pazljivo jih pogledjmo, saj so nam dane za pravo srečo občestva in nas samih.

p. Jože Kokalj

*Slovenski:***Da bi v župnijah zaživele molitvene, svetopisemske, zakonske in druge skupine in da bi med seboj sodelovale.**

Temeljno sporočilo II. vatikanskega koncila je bilo: »Človek je pot Cerkev!« Sporočilo je jasno in enoumno. Cerkev ni stvar klera, še manj samo stvar škofov ali papeža. Cerkev je predvsem stvar vseh, ki so tako ali drugače srečali Kristusa in jim je to srečanje spremenilo življenje tako, da močno iščejo v vsakodnevnih težavah, bojih, veselju, službenih dolžnostih in prostem času način, kako živeti zapoved ljubezni in ljubiti Boga in bližnjega.

Jezus je sam povedal, kakšno je prvo poslanstvo njegovih učencev in kako jih bodo ljudje prepoznali. Kristjanom se ni treba uniformirati, označevati ali etiketirati. »Po tem bodo vsi spoznali, da ste moji učenci, če boste med seboj imeli ljubezen«, pravi Jezus (Jn 13, 35). Smer je jasna in pot je začrtana. Vprašanje kristjana mora biti samo eno: kako lahko najbolje uresničim in izpolnim zapoved ljubezni.

Ljudje smo seveda različni in prav zato bi bilo neumno pričakovati, da bomo na enak način pristopali drug k drugemu in k svojemu Bogu. Različni talenti, različne življenjske zgodbe, različne želje in sanje in različna čutenja zahtevajo pestro paleto možnosti in poti, na katerih se lahko kot člani Cerkve uresničimo prav vsi. Različne skupine in gibanja pričajo o vitalnosti in življenjskem zagonu Cerkve, ki išče poti k vsem ljudem. Želi jih povezati s svojo glavo Kristusom, pa naj si bo to na temelju Svetega pisma, s pomočjo molitve, ljubečega zakonskega življenja ali skrbi za naravo in iskanje božjih sledi v njej. Ljudje danes želijo srečanja z osebnim Bogom, ki bo njihov Ti, ki ga bodo resnično izkušali v svojem vsakdanu.

V tem mesecu prosimo Boga, da bi bile naše župnije živi organizmi, ki bi jih oživljali goreči posamezniki, povezani v gibanja in skupine, v katerih bi iskali in našli poti do Boga in drug do drugega.

Urban Lesjak

SEPTEMBER

Splošni:

Da bi vsi, ki so zaradi vojn ali zatiralskih režimov prisiljeni zapustiti svoj dom in domovino, bili deležni podpore kristjanov pri zagovarjanju in varstvu svojih pravic.

Nazareška družina, ki je morala pred hudobnim vladarjem bežati v izgnanstvo v Egipt, je zgled in opora izseljencem in beguncem vseh starosti in narodnosti, ki so bili zaradi preganjanja ali stiske primorani zapustiti svoje domove, svoje družine in prijatelje ter oditi v tujino. Na milijone ljudi je danes, ki v izgnanstvu preživljajo mnoge stiske, preganjanje, poniževanje in pomanjkanje. Poleg političnih beguncev v Zahodni Evropi narašča število priseljencev iz nerazvitega sveta. Odtrgani iz svojih družin in kulturnega prostora se spopadajo s številnimi težavami. Težko bi bilo pričakovati harmonično sožitje, če jim ne nudimo ustrezne pomoči pri vključevanju v družbo. Potrebujemo pravno in socialno podpora ter možnost zaposlitve. Mladi ljudje, zlasti ženske, neredko končajo kot žrtve trgovine z ljudmi in prostitucije. Rad bi opozoril še na družine v begunskih taboriščih, kjer se pogoji za bivanje zadnja leta slabšajo. Poleg tega, da se spopadajo z logističnimi težavami, mnogi med njimi trpijo tudi zaradi osebnih travm in čustvenih pretresov spričo tragičnih dogodkov, ki so jih preživeli. Vsemu temu se pridruži še spolno izkoriščanje, zlasti žensk in otrok. Pastoralna pomoč je na tem področju nujna. Potrebno je zdraviti duševne rane, podpreti krščanske skupnosti, spodbujati notranje zlomljene ljudi, da spet zaupajo vase, predvsem pa moramo narediti vse, kar je v naši moči, da se vzpostavi kultura spoštovanja človeške osebe in da resnična medsebojna ljubezen spet postane dragocena vrednota. Z besedami apostola Pavla: »Kristusova ljubezen nas stiska« (2 Kor 5,14) in nas priganja, naj se podarimo svojim bratom in sestram v stiski.

Benedikt XVI, Svetovni dan izseljencev in beguncev, 18. okt. 2006

Misijonski:

Da bi vsaka krščanska družina, zvesta zakramentu zakona, gojila vrednoti ljubezni in povezanosti, tako da bi postala majhna skupnost, ki oznanja evangelij, odprta in razumevajoča za materialne in duhovne potrebe bratov.

Ko govorimo o krščanski družini, se takoj spomnimo na Sveto družino iz Nazareta. V Svetem pismu ne bomo našli kakšne posebne razprave o družini in družinskih problemih. Najdemo pa poročilo o dogodku, ki je zgovoren bolj kot besede. Bog je namreč hotel, da je bil Božji Sin rojen in je odraščal v človeški družini. Tako je posvetil družino, po kateri se Bog sreča s človekom.

Starša nazareške družine – Jožef in Marija – sta uvajala Jezusa v čas otroštva in mladosti, odkrivala sta mu versko življenje judovskega ljudstva, ga vodila v sinagogo in mu prebirala in razlagala skrivnosti Stare zaveze. Ko je imel dvanajst let in je ostal v jeruzalemskem templju, je staršem povedal, da mora izpolniti Očetovo poslanstvo.

Tako nam Sveto pismo odkriva pomen in vlogo družine. Družina spremlja svoje člane na poti odkrivanja Boga in Njegove volje, pomaga jim, da se vključijo v življenje občestva. Sveta družina je zgled vsem krščanskim družinam. Te so povezane po zakramentu svetega zakona v trdne skupnosti, odprte tudi za potrebe bratov in sester, sredi katerih pričujejo za trajne družinske vrednote.

Poslanstvo družine je zelo zahtevno. Težave, razočaranja in slabosti so nam znane. Zaupamo pa v Božjo pomoč in se z molitvijo utrjujemo v dobrih sklepih.

p. Jože Kokalj

Slovenski:

Da bi nas narodnostne, strankarske, svetovnonazorske, verske in druge razlike vodile k medsebojnemu spoštovanju in sodelovanju, ne pa k nasprotovanju.

»Edinost, sreča, sprava k nam naj nazaj se vrnejo«, je zapisal v Zdravljici naš pesnik France Prešeren. Vendar, če pogledamo svojo bližnjo ali daljno okolico, kako daleč je še do edinosti. Koliko narodnostnih, strankarskih, verskih in svetovnonazorskih razlik nas razdvaja. Zdi se, da se vrtimo v začaranem krogu in se kljub mnogim naporom stanje ne izboljšuje. Kristjani ne smemo izgubiti upanja, če zares verujemo v vstalega Kristusa, ki je premagal sile teme, ki nas razdvajajo in usužnjujejo. V zaupanju v pomoč Vstalega moramo vedno znova tvegati male korake v smeri edinosti. Seveda si moramo prizadevati še posebej za edinost med nami kristjani. Pri splošni avdienci v molitveni osmini 24. 1. 2007 je sedanji papež med drugim dejal: »Izkušnja kaže, da si za edinost med kristjani lahko prizadevamo ob različnih priložnostih: po župnijah, bolnišnicah, v stikih med ljudmi, med krajevnimi skupnostmi po svetu, posebno pa v krajih, kjer dejanje dobre volje do brata zahteva velik napor in tudi očiščenje spomina.«

Zanimiva je izkušnja fokolarine Angele Joo iz Južne Koreje. Čeprav poročena žena, gospodinja in mati treh otrok, je ustanovila Gibanje za edinost v politiki. Na prvo srečanje so prišli poslanci iz pozicije in opozicije, katoličani in protestanti. Odkrili so nov način politike, ki se rojeva iz spoštovanja in ljubezni do drugega. Odkrili so, da politika ni le vojna med strankami, ampak služenje za skupno dobro.

Vstali Kristus lahko tudi danes zruši pregrade, ki smo jih zgradili med seboj, če se mu le odpremo.

Jože Pucelj

OKTOBER

Splošni:

Da bi sinoda škofov pomagala dušnim pastirjem in teologom, katehistom in animatorjem, ki se trudijo v službi Božje besede, pogumno posredovati verske resnice v povezanosti z vso Cerkvijo.

»Če me ljubite, se boste držali mojih zapovedi; jaz pa bom prosil Očeta in dal vam bo drugega Tolažnika, da bo ostal pri vas vekomaj: Duha resnice« (Jn 14, 15–17). S temi besedami nam je Jezus razkril globoko vez med vero in izpovedovanjem resnice, med vero in ljubeznijo do Jezusa Kristusa ter vero in življenjsko prakso, ki se navdihuje v njegovih zapovedih. Vse te tri dimenzije vere so sad Svetega Duha. Njegovo delovanje se kaže kot notranja sila, ki srca učencev postavlja v sozvočje s Kristusovim srcem. Zato je vera istočasno dar in naloga. Skozi vso zgodovino Cerkve so apostoli Jezusovo besedo oznanjali in jo skrbno predajali naprej iz generacije v generacijo. Mnogi so zanjo dali svoje življenje. Bili pa so tudi taki in so še danes, ki bi hoteli potvoriti Kristusovo besedo in iz evangelija odstraniti tiste resnice, ki so po njihovem mnenju preveč moteče sodobnemu človeku. Kot da je vse relativno in so tudi verske resnice odvisne od zgodovinske situacije in človeške presoje. Vendar Cerkev ne more utišati Duha Resnice. Samo celotna resnica nam lahko odpira pripadnost Kristusu, ki je umrl in vstal za naše odrešenje.

Verovati ne pomeni samo sprejeti določenega števila abstraktnih resnic glede skrivnosti Boga, človeka, življenja in smrti. Vera je intimen odnos s Kristusom; odnos, ki temelji na ljubezni do njega, ki nas je prvi ljubil in ki je umrl za nas, ko smo bili še grešniki. Kakšen naj bo naš odgovor na tako veliko ljubezen, če ne odprto srce, pripravljeno ljubiti? In kaj pomeni ljubiti Kristusa? Pomeni zaupati mu, tudi v času preizkušnje, zvesto mu slediti po poti križa, ves čas v upanju na zarjo vstajenja. Ljubezen do Kristusa se kaže v tem, da svoje življenje uskladimo z mišljenjem in čutenjem njegovega srca.

Benedikt XVI, Ob pastoralnem obisku na Poljskem, 26. maja 2006

Misijonski:

Da bi v tem mesecu, ki je posvečen misijonom, Papeška misijonska dela in druge ustanove s svojimi pobudami dosegle, da bi vsaka krščanska skupnost začutila potrebo po sodelovanju v vesoljnem poslanstvu Cerkve z molitvijo, premagovanjem in konkretno pomočjo.

V oktobru imamo misijonsko nedeljo, ki je vedno predzadnja nedelja v tem mesecu. Ta misijonski dan je namenjen vsem vernikom, zato sodelujejo tudi kristjani v misijonskih deželah. Otroci imajo svoj dan na praznik svetih treh kraljev, duhovniki obhajajo svoj misijonski dan 3. decembra, na god sv. Frančiška Ksaverja, redovnice pa 1. oktobra, na god sv. Terezije Deteta Jezusa.

Misijonsko nedeljo vodi papeška misijonska Družba za širjenje vere, drugi dve papeški družbi pa skrbita za semenišča v misijonih in za spodbujanje otrok k misijonski dejavnosti. V škofijah imamo voditelje misijonskega delovanja in misijonska središča, ki povezujejo vse misijonske dejavnosti. Pri nas to središče izdaja revijo Misijonska obzorja. Revija objavlja zanimiva poročila predvsem o življenju naših misijonarjev in misijonark. In ko nas misijonarji obišejo, nam pomagajo, da pravilno ovrednotimo njihova prizadevanja. Spodbujajo nas, da se otresemo nekakšnega pomilovalnega pogleda na ljudstva Afrike in Azije in da zaslutimo njihove vrednote, sposobnosti, napredek in včasih izredne dosežke. Pomislimo samo na japonske izdelke, na nekaj milijonov indijskih inženirjev in na neverjetno hitro ekonomsko rast Kitajske.

Misijonski mesec oktober naj bo sveža spodbuda za vse naše župnije, za razna verska gibanja in za naše družine, da bomo pravilno gledali na misijonska prizadevanja Cerkve in se v to delo vključevali z molitvijo in dobrodelnostjo.

p. Jože Kokalj

*Slovenski:***Da se iz strahu, da bomo veljali za drugačne, ne bi bali živeti iz vere in vernost na zunaj pokazati.**

Človek je po svojem bistvu odnosno bitje. To resnico odkrivamo vsak dan v svojem življenju: prizadevamo si, da bi nas drugi priznali. Včasih celo »prosjajčimo« za naklonjenost soljudi. Na ta ali oni način si prizadevamo biti priznani in sprejeti v skupnosti, kjer živimo. Vsaka družba oziroma skupnost pa ima določen sistem vrednost in norm. Kdor spoštuje družbena pravila igre, ga le-ta prizna, sicer ga potisne v osamitev. Tako imenovano javno mnenje predpisuje, kako naj kdo misli in se obnaša. Kdor hoče ubraniti svoja pota, se kaj hitro znajde na robu. V strahu, da ne bi postal nerazumljen čudak, se marsikdo posodobi in pridruži večini, ki mu daje občutek varnosti. Toda ta občutek je varljiv. Ko se človek pridruži večini, ker je večina – brez osebnega prepričanja – se razčloveči, zgubi svoje osebno jedro in postane delec v brezoblični gmoti.

Iz zgodovine vemo, da so bili nekateri nemški politiki iskreno proti preganjanju in pobijanju Judov v času nacističnega režima. Ko so anketirali javno mnenje in odkrili, da je antisemitizem prevladujoča smer v vsej deželi, so postali sokrivci enega najhujših zločinov v zgodovini. Bali so se, da bodo ostali na »robu« in izgubili stik z množicami.

V šestem poglavju Janezovega evangelija sprašuje Kristus svoje učence: »Hočete tudi vi oditi?« Čeprav so se takrat mnogi odvrnili od Kristusa in javno mnenje ni bilo naklonjeno njegovemu nauku, izpove Peter svoje osebno prepričanje neglede na večino drugače mislečih: »Gospod, h komu pojdemo? Besede večnega življenja imaš in mi verujemo in vemo, da si ti Kristus, Božji Sin.«

Tudi danes sprašuje Kristus vsakega izmed nas kristjanov: »Hočeš tudi ti oditi?«

Vprašanje, ki terja osebni odgovor.

Jože Pucelj

NOVEMBER

Splošni:

Da bi zgled ljubezni, ki nam ga dajejo svetniki, utrdilo kristjane v predanosti Bogu in bližnjemu, da bi posnemali Kristusa, ki je prišel, da bi služil in ne, da bi drugi služili njemu.

Ozrimo se na svetnike, na tiste, ki so ljubezen uresničevali na zgleden način. Koliko pričevanj ljubezni bi mogli navesti iz zgodovine Cerkve! Poseben izraz pa najde v služenju ljubezni do bližnjega pričevanje, ki ga je uresničevalo celotno meniško gibanje od svojih začetkov s svetim opatom Antonom (+ 356). V srečanju »iz obličja v obličje« z Bogom, ki je ljubezen, čuti menih nujno zahtevo, da vse svoje življenje spremeni v služenje – v služenje Bogu in služenje bližnjemu. Tako je treba razlagati velika gostišča, bolnišnice in sirotišnice, ki so nastale poleg samostanov. In tako se razlagajo tudi velike pobude za človeški napredek in krščansko vzgojo, ki so namenjene predvsem najbolj ubogim; zanje so se najprej zavzemale skozi vso zgodovino moške in ženske redovne ustanove.

Najodličnejša med svetniki je Marija, Gospodova mati in ogledalo vse svetosti. Marija je velika prav zaradi tega, ker noče poveličevati sebe, marveč poveličuje Boga. Njega srečuje tako v molitvi kakor tudi v služenju bližnjemu; samo tako svet postaja dober. Ponižna je: noče biti nič drugega kakor Gospodova služabnica. Marija ve, da k zveličanju sveta prispeva samo s tem, da noče izpolnjevati svojega načrta, marveč se povsem daje na voljo Božjemu delovanju. Marija je postala mati vseh verujočih. K njeni materinski dobroti kakor k njeni deviški čistosti in lepoti prihajajo ljudje vseh časov in vseh koncev sveta v svojih stiskah in v svojih upih, v svojem veselju in trpljenju, v svoji osamljenosti in v občestvu. In vedno izkušajo dar njene dobrote, izkušajo nezirčno ljubezen, ki jo deli iz dna svojega srca.

Benedikt XVI, iz okrožnice Bog je ljubezen

Misijonski:

Da bi krščanske skupnosti v Aziji, zazrte v Kristusovo obličje, v popolni zvestobi evangeliju znale najti najustreznejše poti za oznanjevanje Kristusa narodom tega prostranega kontinenta z bogastvom kultur in starodavnih oblik duhovnosti.

Z duhovnimi očmi gledamo Azijo. To je celina izredno hitrega napredka, najrazličnejših kultur in ver, celina, na kateri imata Kitajska in Indija – vsaka več kot milijardo prebivalcev. V vesoljni Cerkvi hitro raste odstotek indijskih duhovnikov, redovnikov in redovnic.

Azija je tudi celina velikih naravnih nesreč, potresov, poplav, suše, bolezni, onesnaževanja okolja pa tudi revolucij in vojn. Z duhovnimi očmi gledamo v trpečih množicah trpeči Kristusov obraz. Ko molimo za prizadete, preganjane, obubožane, ko storimo kaj dobrega, izražamo svojo ljubezen do Njega, ki je za vse trpel, umrl in vstal.

Pred očmi imamo tudi azijske krščanske skupnosti, ki so ponekod maloštevilne sredi množice drugače vernih. Z zaupanjem nas navdajajo številni duhovni poklici. To je posebej značilno za Cerkev v Indiji, na Filipinih, v Južni Koreji, v Indoneziji in v Vietnamu. Le domači verski voditelji globlje poznajo mišljenje in način razmišljanja svojih sonarodnjakov, zato so prvi poklicani, da krščansko vero oplemenitijo s svojo kulturo.

p. Jože Kokalj

Slovenski:

Da bi ob smrti in pogrebih v pravem razmerju skrbeli za telesa in duše pokojnih.

»Ne, tam na dnu gomile ni vsega konec, tak poln pričakovanja je sen mrličev,« je zapisal Oton Zupančič. Prepričan, da s smrtjo ni vsega konec, na neki način spremlja človeški rod že od začetka. Človek pokopava svoje mrtve in obeležuje njihove grobove. Kristjani pa nimamo le slutnje. S svojim vstajenjem nam je Kristus dal gotovost, da se s smrtjo življenje ne konča, ampak se pravo življenje šele začne. Kako tolažilno zvone besede hvalnice: »V Kristusu nam je zasijalo upanje blaženega vstajenja, da nas, ko nas žalosti gotova usoda smrti, tolaži obljuba prihodnje nesmrtnosti. Zakaj tvojim vernim se, Gospod, življenje spremeni, ne pa uniči in ko jim razpade dom bivanja na zemlji, se jim pripravi večno bivališče v nebesih.« Prav je, da pokojnikovemu telesu izkažemo spoštovanje in poskrbimo za dostojen pokop, ne smemo pa pozabiti, da je človek več kot telo, da ima neumrljivo dušo. Cerkev priporoča molitev in darovanje sv. maš za rajne. Zakaj? Ker je v vsakem človeku še toliko mlačnosti in ravnodušnosti, pa tudi slabe volje. Bog je svet. Nič, kar ni sveto, ne more obstajati ob njem. Toliko se najde pri človeku, kar mora biti očiščeno. Vice so po veri Cerkve očiščujoči ogenj, kjer se človek očisti vsakega samoljubja in se dokončno usmeri k Božji luči.

Zgodovinar Golo Mann, sin znanega pisatelja Thomasa Manna, po prepričanju protestant, sklone svoje razmišljanje o čiščenju duše v vicah z vprašanjem: »Ali more biti zmotno to, kar je tako veličastno smiselno?« Druga knjiga Makabejcev pa poroča, kako so priredili spravno daritev za grehe padlih, ki čakajo na vstajenje od mrtvih.

V Kristusu smo tako živi kot mrtvi povezani, zato je razumljivo, da molimo tako za žive kot za mrtve. Z molitvijo jih izročamo Božjemu usmiljenju. Svete maše in molitve za naše drage rajne so poljubi, ki segajo v večnost.

Jože Pucelj

DECEMBER

Splošni:

Da bi v nasprotju z vedno bolj razširjeno kulturo nasilja in smrti Cerkev pogumno širila kulturo življenja z vsemi svojimi apostolskimi in misijskimi dejavnostmi.

S krstom se človek potopi v občestvo s Kristusom, torej v življenje samo. Krst je dar, in sicer dar življenja. Toda ta dar je treba sprejeti in ga je treba živeti. Dar prijateljstva pa vključuje naš »da« prijatelju in »ne« vsemu, kar ni v skladu s tem prijateljstvom, to je z življenjem v Kristusu. V današnjem času je potrebno izreči svoj »ne« prevladujoči kulturi smrti. To je antikultura, ki se kaže na primer v drogah, v begu pred realnostjo v iluzije, v lažni sreči, v prevarah, krivicah in zaničevanju drugih, v spolnosti, ki postaja le neodgovorno iskanje užitka, človeško osebo pa spreminja v predmet. Recimo »ne« tem obljubam navidezne sreče, ki dajejo videz življenja, v resnici pa so orodje smrti.

Izberimo raje kulturo življenja in recimo »da« Kristusu, ki je premagal smrt in nam kaže pot življenja, za čas in za večnost. Lahko bi rekli, da je vsebina našega »da« izražena v desetih Božjih zapovedih. »Da« Bogu, ki daje življenju smisel (prve tri zapovedi); »da« družini (četrt zapoved); »da« življenju samemu (peta zapoved); »da« odgovorni ljubezni (šesta zapoved); »da« solidarnosti, družbeni odgovornosti in pravičnosti (sedma zapoved); »da« resnici (osma zapoved); »da« spoštovanju sočloveka in njegove lastnine (deveta in deseta zapoved). To ni kup prepovedi, marveč velika vizija življenja. Taka življenjska filozofija, ki je usmerjena v kulturo življenja, dobiva svojo uresničitev in lepoto v občestvu s Kristusom, živim Bogom.

Benedikt XVI, na praznik Gospodovega krsta, 8. jan. 2006

Misijonski:

Da bi kristjani, zlasti v misijonskih deželah, s konkretnimi dejanji bratske povezanosti pričevali, da je Dete, rojeno v betlehemske hlevu, svetlo upanje sveta.

V srcih vseh kristjanov odmeva božično sporočilo: Sporočam vam veselo novico, rodil se je Odrešenik. Vendar se pri tem sporočilu lahko vprašamo, ali je Dete, rojeno v hlevu, upanje tudi za naše tisočletje? Ali naš rod še potrebuje Odrešenika, ko pa je dosegel luno in osvaja prostore veselja? Kljub temu je v svetu toliko krivic in uživaželnosti, terorizma in osamljenosti. Tudi v tej naši generaciji, kot v vsaki drugi, prihaja k nam Jezus, Odrešenik. Ko rečemo »k nam«, mislimo na vsakega človeka, ki je pripravljen odpreti svojega duha in svoje srce za duhovne vrednote. Odrešenik seveda potrebuje naše sodelovanje. Spodbuja nas, da mu posodimo svoje roke, ki z deli dobrote dokazujejo bratsko povezanost s trpečimi, da mu posodimo svoje besede tolažbe in spodbude. Predvsem pa nas nagiba k osebni veselju nad Njegovim odrešenjem, saj je zgled veselega, umirjenega in v kreposti zasidranega človeka najboljše zdravilo za bolezn našega časa. Jezus iz Betlehema, Nazareta in Jeruzalema posvečuje vse, kar je pristno človeškega in želi odstraniti le to, kar je grešnega, kar torej človeka ponižuje in uničuje.

p. Jože Kokalj

*Slovenski:***Da bi ob splošnem naraščanju kulture nasilja in smrti črpali iz Božje besede navdihe za ljubezen in življenje.**

V šestdesetih letih, ko se je začela spolna revolucija, so njeni nosilci trdili, da bo sproščena spolnost zmanjšala agresivnost v ljudeh. Znana je bila krilatica: »Make love, not war« /Ljubite se, namesto, da se vojskujete./ Ker ljudje ne bodo več zatirali spolnega nagona, bodo sproščeni in umirjeni. Za napadalnost ne bo več pravega povoda. Sedanja podoba tako evropske kot ameriške družbe pa je povsem drugačna. Ugotavljajo naraščanje nasilja že pri mladostnikih in otrocih. Nemški tednik Der Spiegel, sicer liberalno usmerjen, prinaša pod naslovom »Narod v svinjaku« članek, kjer ugotavlja, da v sedanji Nemčiji sramežljivost izginja, narašča pa nasilje. Tednik navaja izjave psihologov, sociologov, politikov, ki ugotavljajo razpad civiliziranega obnašanja v družbi. Narašča cinizem, nasilje in obscesnost.

Sodobni človek se kljub navidezni svobodi čuti utesnjenega in ogroženega. Hlepi po ljubezni in sprejetosti, vendar neuspešno. Zaprt v svoj lastni egoizem ljubezni sploh ni sposoben. Ker je nepotešen, postaja nasilen tako do drugih kot do sebe. Išče rešitve in dela obupne poskuse, pa se mu vse sproti pokvari. Edino pravo rešitev ponuja Sveto pismo – Božja beseda, ki mu govori, da ga Bog neizmerno ljubi v svojem Sinu Jezusu Kristusu. Če človek res veruje, da ga Bog ljubi, potem nasilje nima več smisla, ker je srce izpolnjeno in nima več občutka prikrajšanosti – odpre se človeški ljubezni.

V okrožnici »Bog je ljubezen« papež Benedikt XVI. piše: »Tako postane ljubezen do bližnjega mogoča v smislu, kot to uči Sveto pismo in Jezus. Ta obstaja ravno v tem, da v Bogu in z Bogom ljubim sočloveka, ki ga sicer ne maram in niti ne poznam. ... Ljubezen, ki prihaja od Boga, nas preoblikuje v Mi, kar presega naše ločitve in nam omogoča, da postanemo eno...«

Jože Pucelj

KOZMIČNA MOLITEV

Odloči se, da boš duhoven človek.

**Ti in tisti, s katerim živiš. Izžarevaj svojo duhovnost!
Sleherni trenutek svojega življenja sprejmi pobožno,
spoštljivo. Strastno ljubi svoje čudovito življenje,
ki je božji dar.**

**Presenečen brez konca nad – čeprav skromnim – spoznanjem
vesolja se sleherni trenutek
zahvaljuj Bogu za čudoviti dar življenja.**

**Nenehno usmerjaj svoje srce v nebo.
Bodi kozmično bitje, božje, kot zavestni delček
vesolja. Z začudenjem glej čudežno stvarstvo,
ki te obdaja.**

**Napolni svoje telo, svoj um, svoje srce in
svojo dušo z božanskim trepetom.
Zavedaj se tega, da od nekod prihajaš in
nekam potuješ v vesoljnem teku časa.
Nenehno se odpiraj vsemu vesolju,
spoznavaj sebe, nebo in zemljo.**

**Delaj dobro, misli duhovno, ljubi duhovno.
Srečuj sebe in sleherni živo bitje s človeško in
božjo spoštljivostjo.
Misli, razmišljaj, živi umetnost duhovnega življenja.
In tudi veruj v večno življenje in Vstajenje.**

Robert Muller